

Lars Løkke Rasmussens tale ved Venstres landsmøde

Taler

Lars Løkke Rasmussen
Statsminister og formand for
Venstre

Dato

7. oktober 2017

Sted

Vejle

Det var koldt. Det var mørkt. Det frøs til. Sidst vi var til landsmøde. Selvfølgelig på grund af årstiden, fordi vi var i november. Men nok så meget, fordi den parlamentariske situation var helt låst fast. Et folketingsvalg truede i horisonten.

Jeg lovede jer, at det ville gå mod lysere tider. Og det gjorde det ...!

For I gav mig opbakning til at invitere Liberal Alliance og Konservative med i regering. Den invitation tog de heldigvis imod. Og derfor er dansk politik i dag et helt andet sted. Det samme er Danmark.

Krise er nu erstattet af optimisme.

Det gælder ikke bare på Christiansborg, hvor tingene i dag ser lysere ud, end de har gjort længe.

Og det gælder endnu vigtigere for Danmark, hvor væksten har fået fat, og hvor optimismen bobler.

For et år siden følte det nogle gange, som om vi havde otte partier i opposition. Som om vi var omringet på alle sider.

Sådan føles det ikke længere. Sådan er det ikke længere.

I Trekløverregering har vi fået følgeskab af vores gode venner i Liberal Alliance og det Konservative Folkeparti.

Vi er ikke enige om alt, men det er tydeligt, at vi udspringer af den samme

politiske familie. Vi deler fælles mål om at gøre Danmark friere, rigere og tryggere. Vi deler de samme mål.

Vi er nu en del af et tillidsfuldt arbejdsfællesskab, som også omfatter vores nære samarbejdspartner igennem mange år, Dansk Folkeparti. Dansk Folkeparti, som spiller en helt central rolle i dansk politik, og som igen og igen viser, at de er parat til at tage ansvar. Også for vanskelige beslutninger.

Kære Venstre-folk. Jeg vil gerne bede jer om – sammen med mig – at sende en varm hilsen til vores gode regerings- og samarbejdspartnere i Liberal Alliance, Konservative og Dansk Folkeparti.

Det går godt i Danmark. Det går ret godt. Næsten alle tal og statistikker går den rigtige vej. Det både kan og skal vi være stolte over!

En kurve i et diagram, der peger den rigtige vej, betyder nemlig mere, end mange tror.

For bag statistikkerne gemmer sig jo mennesker af kød og blod. Mødre og sønner. Børnebørn og bedsteforældre. Mænd og kvinder. Unge og gamle. Og for dem – for alle os danskere - kan et lille nøk i en kurve betyde alverden.

Forskellen på gode eller svære tider. Ledighed eller arbejde. Optimisme eller bekymring. Altså en helt reel forskel i livet.

Den lille selvstændige erhvervsdrivende ser nu ordrebøgerne fyldt op. Netop derfor tør hun måske tage en chance og hyre en medhjælper, der ellers har stået på kanten af arbejdsmarkedet.

Danskere – flere og flere af dem i alle dele af landet – er kommet i arbejde. Og nogle oplever for første gang glæden og stoltheden ved at klare sig selv.

Færre og færre er på offentlig forsørgelse. Det laveste antal i ti år. Det er godt. Især for de børn, der oplever, at mor eller far pludselig får et arbejde, kolleger og nye oplevelser. Og – ja – bliver et bedre eksempel for deres børn.

Det går godt.

Noget er tidens gunst. Noget skyldes driftige iværksættere, dygtige erhvervsfolk og flittige medarbejdere. Men en del af æren tilfalder altså også os. Os i Venstre.

Fordi politik – den rigtige politik – gør en forskel.

Fordi vi altid har insisteret på at tage beslutninger, som har gjort Danmark stærkere. Det kan vi – helt ærligt – være godt og grundigt stolte over!

Vi tror på, at det skal kunne betale sig at arbejde, at uddanne sig og gøre en indsats.

Vi tror på, at ethvert menneske, der kan, også har pligt til at tage ansvar for sit eget liv.

Og vi véd, at forudsætningen for et stærkt fællesskab er, at hver enkelt føler et personligt ansvar for at yde en indsats og bidrage til fællesskabet.

Kan I huske landsmøderne, da vi var i opposition? I 2012 og 2013.

Det var dengang, vi i fællesskab formulerede vores tanker om en ”det-skal-dag-kunne-betale-sig-at-arbejde-reform”. Fordi alt for mange havde en alt for lille gevinst ved at arbejde.

Og vi har sat handling bag ordene. Fordi vi mente det alvorligt. Fordi vi tror på, at det gør en forskel. Fordi vi ved, at alle mennesker kan bidrage med noget, hvis bare de får chancen.

Vi har allerede gennemført første halvdel. Kontanthjælpsloft.

Integrationsydelse. 225-timersregel. Det betyder, at forskellen på ledighed og lavtlønnet arbejde er blevet større.

Et velment, men også bestemt skub ind i arbejdsfællesskabet.

Og nu gør vi det også mere tillokkende at tjene sine egne penge. I form af skattelettelser, som giver helt almindelige familier mere luft i husholdningsbudgettet.

Vi har foreslået, at danskerne skal betale lavere skat på arbejde. At omkring 2 millioner danskere får en gevinst på mindst 5.000 kr.

Vi synes, at de alle sammen fortjener en skattelettelse. Men jeg ved også, hvad der for mig og for Venstre er vigtigst:

Og det er, at vi får lettet skatten for dem, som har en lønseddel, hvor nullerne ikke fortsætter i det uendelige. At vi får gennemført lettelser på små

arbejdsindkomster. Så det kan mærkes af den butiksansatte. Så det kan mærkes af den ufaglærte arbejdsmand. Af sekretæren. af pædagogen. Af chaufføren. Af sosu-assistenten.

For de fortjener det!

Vi er ikke færdige endnu. Men resultaterne er der allerede. Og de taler for sig selv.

100.000 flere private arbejdspladser – fordelt i hele Danmark. 41.000 færre på offentlig forsørgelse.

21.000 for hvem der nu er en mærkbar gevinst ved at arbejde. Alt sammen på kun godt to år.

På godt ét år har 13.000 forladt kontanthjælp.

Alt det havde ikke været muligt uden Venstres lederskab!

For ingen er bedre end Venstre til at tage ansvar for Danmarks økonomi. Vi gør en forskel, og vi vil gøre en forskel for endnu flere!

Det er uendeligt meget mere end statistik, tal og økonomi.

Det er jo indhold i livet. Kammeratskab. Selvværd. Fællesskab. Følelsen af at have gjort en forskel, når man kommer træt hjem fra en lang arbejdsdag. Modet til at stå på tær og række ud efter højere mål.

Ved I hvad, venner? Når vi flytter tusindvis af mennesker fra passiv forsørgelse ind til et aktivt arbejdsliv, så er vi i gang med én af de mest markante socialpolitiske bedrifter i Danmark i årevis!

Tiden arbejder for os. Og tiden arbejder for de mange tusinde, som så gerne vil have fodfæste på arbejdsmarkedet. Det får de i disse år. Og det skal vi understøtte.

Når vores økonomi nu kører på højtryk. Når virksomhederne overvejer, om de kan sige ja til nye ordrer, fordi de knap kan følge med. Når det er svært at finde arbejdskraft, der kan hjælpe til. Og når vi kan se, at det kan gå endnu bedre.

Så er det nu, at vi skal føre en politik, som forlænger opsvinget. Øger velstanden. Får flere i arbejde. Får flere med.

Og det gør man ikke bare ved bevidstløst at bruge enhver ledig krone på at øge det offentlige forbrug i én af verdens allerstørste offentlige sektorer.

Det vil være en forkert kurs. Men jo desværre en, som for mange partier i Folketinget er slået ind på.

En ansvarlig løsning bliver nødt til at være balanceret. Og ja, det inkluderer også lavere skat.

Selvfølgelig kan skattelettelser ikke stå alene. Så enkel er verden ikke.

Skattelettelser er en del af løsningen, men trods alt kun én del.

Ligesom opkvalificering af arbejdsstyrken er en del af løsningen.

Og ligesom uddannelse og forskning er en del af løsningen.

Og ligesom investeringer i vores infrastruktur er en del af løsningen.

Og selvfølgelig er målrettede forbedringer af kernevelfærden også en del af løsningen.

Den ansvarlige løsning ligger i at finde den rette balance. Velfærd. Skattelettelser. Investeringer.

Det er balancen, der er nøglen her. Som i al ordentlig politik.

Andre partier trækker fronterne op og fokuserer på uenighederne. Men som Danmark store, liberale og regeringsbærende folkeparti ser jeg Venstres rolle anderledes.

Vi skal acceptere, at både problemer og løsninger kan være komplekse og sjældent kan løses med et fingerknips. Men tværtimod kræver brug af hele værktøjskassen i én samlet balanceret løsning, der rækker mange år frem.

Det er den ansvarlige måde at gøre tingene på. Det er Venstres måde at gøre tingene på.

Venstre har én måde at gøre tingene på. Socialdemokratiet har to. Én, når de sidder i regering. Og en anden, når de er i opposition.

Kan I huske, hvordan vi kæmpede med dem om efterlønnen? Dag efter dag, uge efter uge, måned efter måned måtte vi høre på alle de katastrofer, der ville ramme landet, hvis efterlønsreformen blev gennemført.

Men da de kom i regering, stemte Socialdemokratiet for efterlønsreformen. Og det er hverken min eller Claus Hjorts underskrift, som står på loven, da den endelig blev vedtaget. Nej, det er faktisk Mette Frederiksens.

Og det vil jeg da gerne kvittere for. Jeg er nemlig mere enig med socialdemokraterne, når de er i regering, end når de er i opposition.

I opposition kritiserer Socialdemokraterne vores skattelettelser. ”Rødvinsreformen”, det var deres nedladende betegnelse sidste gang. Men da først Mette Frederiksen kom i regering, så fik vores skattelettelser lov til at bestå. Og mere end det. For sammen med os i Venstre var hun med til at hæve topskattegrænsen og sænkede selskabsskatten.

Og det vil jeg da også gerne kvittere for. Jeg er nemlig mere enig med socialdemokraterne, når de er i regering, end når de er i opposition.

I opposition taler Mette Frederiksen om at flytte hegnspæle for uligheden. I regering gennemførte hun selv reformer, der øgede uligheden. Hun satte sig blandt andet i spidsen for at skære ned på kontanthjælp og førtidspension.

Og tænk jer, nu genbruger Socialdemokratiet i opposition igen det forældede slogan om ”Velfærd eller skattelettelser”. Oppositions-retorikken er pudset af. Slagkraftig kritik. Og ingen egne bud på, hvor Danmark skal hen. Ingen gennemarbejdede planer. Ingen svar. Bare ”nej, nej, nej”.

Nu må I ikke misforstå mig: Jeg foretrækker, at Socialdemokratiet er i opposition. Men jeg respekterer dem mere, når de sidder i regering.

Derfor en opfordring til Mette Frederiksen:

Drop nu de indstuderede paroler. Det kan godt være, at det er taktisk smart – og det er helt sikkert det nemmeste – men det er altså ikke at tage ansvar for Danmark.

Selvom det går godt i Danmark, så er der stadig nok at tage fat på.

Især ét problem kaster lange skygger og har gjort det i alt for mange år. Det er noget, som optager mig og os alle dybt.

Et problem, som har store omkostninger. I folkeskolen. På arbejdsmarkedet. I udsatte boligområder. For trygheden i Danmark.

Og det er et problem, der stammer ét sted fra: en historisk alt for lempelig udlændingepolitik og alle de uløste integrationsproblemer, der fulgte med.

Det er jo ikke nyt.

Vestegnsborgmestrene advarede om det for mange år siden. De fortalte om boligblokkene, hvor man ikke længere talte dansk. Om områder, hvor en anden kultur havde taget over. De sagde det, som det var – at de ikke magtede opgaven. Der var ganske enkelt kommet for mange.

Desværre brugte andre partier alt, alt for lang tid på at diskutere, om antallet overhovedet gør en forskel. Men selvfølgelig gør det det.

Det var derfor, vi op gennem 00'erne førte en fast og fair udlændingepolitik. Og det var derfor, at det var så umådeligt trist, at en socialdemokratisk regering fra 2011 til 2015 igen og igen lempede politikken.

Derfor måtte vi på den igen i 2015.

Vi sænkede ydelserne. Genindførte kontanthjælpsloftet. Skærpede reglerne på asylområder. Skærpede reglerne for familiesammenføring og statsborgerskab. Indførte grænsekontrol. Sammen med især Dansk Folkeparti, Liberal Alliance og Konservative.

Samtidig var der gået hul på Europa. Mennesker i tusindtal satte sig i bevægelse for at nå især de nordeuropæiske lande.

Alt for længe så Europa passivt til. Nogle endda med en skræmmende naivitet, der sendte nogle helt forkerte signaler til migranter i Nordafrika og Mellemøsten. Og som endte med at gøre problemet langt større, end det havde behovet at være.

Samtidig brugte jeg hver eneste lejlighed til at presse på over for de andre europæiske stats- og regeringsledere. Så der kom fokus på at få styr på de ydre grænser. Så naivitet langsomt blev erstattet af realisme.

Herhjemme kunne vi handle straks. I EU tog det længere tid. Men begge dele virkede.

Nu – få år senere – har vi fået rettet op. Genvundet kontrol over tilstrømningen. Vi har nu det laveste antal asylansøgere til Danmark, som vi har haft siden 2008. Og Danmark er gået fra en femteplads til en 17. plads på ranglisten over mest attraktive asylnationer.

Det er jo ikke altid gået lige stille af. Men det var nødvendigt – og det har gjort en kæmpe forskel.

For vi har nu generobret den kontrol med tilstrømningen, og det er altafgørende for, at Danmark kan forblive Danmark!

Derfor kan vi nu bruge så meget desto mere energi på at få gjort dem, der allerede er kommet, bedre integreret i Danmark.

”I det åbne og frie møde med fremmede kulturer bør vi være bevidste om, at vor verden udgår fra Danmark og det danske.” Sådan står der i vores principprogram.

Det er naturligt for os. Og det bør være naturligt for alle, der vil betragte Danmark som deres hjem.

Det er der mange udlændinge, der gør. Som har fået fodfæste i Danmark, og som bidrager med det, de hver især er gode til.

Som Moonis fra den københavnske vestegn, som deltog i mit økonomitopmøde på Marienborg, hvor han øsede af sine erfaringer som succesfuld serieiværksætter.

Eller som Ilknur, der på fodboldbanerne i Høje-Taastrup får piger med indvandrerbaggrund til at spille fodbold og dermed introducerer pigerne til det danske foreningsliv.

Eller Qasim fra Somalia, som jeg mødte i Vollsmose tidligere i år. Han var træt af at være arbejdsløs og åbnede, hvad han selv kalder ”den smukkeste frisørsalon i Odense”.

Moonis, Ilknur, Qasim. Det er tre. Men der er faktisk en del flere end dem.

Og ved I hvad, de er også danske. Fordi de vil være danske. Fordi med

Grundtvigs ord:

”Til et folk de alle høre, som sig regne selv dertil Har for modersmålet øre, Har for fædrelandet ild.”

Det er de fleste. Og heldigvis for det. Men det er desværre ikke alle.

For der er jo også dem, som på trods af en, to eller måske endda tre generationer i Danmark insisterer på, at deres identitet ikke ligger i Danmark, men i det land, som deres forældre eller bedsteforældre har forladt.

Dem, som fnyser ad vores værdier om tolerance og ligestilling. Som hverken deltager i – eller respekterer – vores demokrati.

Dem, som ikke alene definerer sig selv anderledes end det danske samfund, men i direkte opposition mod det. Som en modkultur.

Dem, som sender deres børn på genopdragelse, hvis de bliver for danske. Og som kan finde på at bruge ”dansker” som skældsord.

Dem, som mener, at koranen står over dansk lov.

De er måske nok danske på papiret, men de er det ikke i hjertet.

Så integrationsudfordringerne, de er der endnu. Og de mærkes meget tydeligt rundt omkring i landet.

Og jeg tror ikke et sekund på, at det hele nok skal løse sig, hvis bare vi giver tid. Hvis det var tilfældet, så havde det nok løst sig efterhånden. Hvis ikke i Danmark så i Sverige, Frankrig, England, Belgien, Tyskland eller de andre europæiske lande, som oplever de samme problemer.

Ghettoerne i København og Århus er jo skræk-eksemplerne. Men jo også Odense. På den københavnske vestegn. Og desværre også andre steder.

De kommuner kunne helt ærligt godt trænge til, at der kom nogle nye folk i spidsen, som tog problemerne mere alvorligt. Gjorde noget drastisk for at løse dem!

Derfor har vi brug for alles hjælp. Særligt for jer, der om to måneder stiller op til valg.

Når jeg for eksempel kommer til Vollsmose, og det har jeg gjort regelmæssigt gennem de seneste år, så oplever jeg, at det forvandles mere og mere. Og desværre ikke til det bedre.

Ja, sidst jeg var der, blev jeg budt velkommen af en lokal gangster, som pressede sig ind foran det lokale politi for lige at vise, hvem der bestemmer.

Helt ærligt. Det går altså ikke. Det skal vi ikke finde os i.

Vi er nødt til at tage et opgør med parallelsamfundene. Med modkulturen. Vi er nødt til at insistere på, at Danmark skal være Danmark.

Derfor kommer regeringen til at gøre noget mere markant ved parallelsamfund, end vi har gjort før.

Og det kan egentligt siges ganske enkelt: Færre skal hertil, og de, der er her, skal arbejde, opføre sig ordentligt og respektere danske, demokratiske værdier!

Et opgør med parallelsamfund. Et opgør med dem, som vi har inviteret ind, men som i virkeligheden ikke vil Danmark. Det er på alle måder nødvendigt.

Ikke mindst når vi skal fastholde den helt grundlæggende og nødvendige folkelige opbakning til, at Danmark også fremover skal være et åbent land.

Vi skal selvfølgelig være lukket for dem, der ikke vil. Men det er helt afgørende, at vi er åbent for dem, der kan og vil.

Åbent for de talenter, som vores virksomheder skriger på. Åbent for de mange, som løser opgaver, der ellers ikke ville blive løst. Uden dem ville Danmark være et fattigere land.

Det er dén balance. Og den skal vi værne om. Danmark skal være åbent for dem, der kan og vil. Danmark skal være hermetisk lukket for dem, der ikke vil.

Det er vores ansvar at værne om balance. Og der er i virkeligheden ikke så mange andre til at gøre det.

Man kan godt blive dansk, selvom man tror på noget andet end vi, vi som er flest. Man kan godt blive dansk, selvom man har en anden etnisk baggrund. Selvfølgelig kan man det.

Og man må også gerne vise, hvad man tror på. Selvfølgelig må man det.

Men vi vil ikke acceptere et samfund, hvor vi ikke kan se hinanden i øjnene. Hvor man møder hinanden med ansigtet skjult.

Vi har genvundet kontrollen over indvandringen. Kan vi fastholde den, så får vi luft til at styrke integrationen. Og så er der store gevinster at hente.

Menneskeligt, fordi alle trives bedst i et rigtigt fællesskab. Hvor vi har mere til fælles end vores postnummer, og det at vi venter ved det samme busstoppested. Men hvor vi deler værdier og stoler på hinanden.

Kulturelt, fordi Danmark jo tit tager det bedste fra verden omkring os og gør det til vores. Og jeg ved, at der er mange, der bor i Danmark, som besidder egenskaber og kvaliteter, som vi måske godt kunne bruge lidt mere af herhjemme.

Og økonomisk i en størrelsesorden, som er svær at forstå. Ikke-vestlig indvandring koster statskassen 33 mia. kr. Et vanvittigt højt tal. Hvis ikke-vestlige indvandrere og efterkommere var i arbejde i samme grad som danskere, så ville det frigøre 20 mia. kr. om året.

Penge, som i dag er prisen for historiske fejltagelser i udlændingepolitikken og årtiers uløste ghettoproblemer.

Penge, som i stedet kunne betale for tusindvis af hjemmehjælpere og skolelærere. Hundredvis af kilometer veje og cykelstier. Utallige plejehjemskøkkener, sportshaller eller fysiklokaler.

Det er en skam. Et svigt. Men omvendt jo også et kæmpe potentiale. Det skal vi gribe. For den bedste måde at få råd til at forbedre den borgernære velfærd er jo ved at holde op med at spilde millioner og atter millioner på mislykket integration.

Det er penge, som alle jer, der er på valg i november, kan række ud efter. Lad mig give et eksempel.

For hver flygtning, der flyttes fra offentlig forsørgelse til arbejde, sparer det offentlige 200.000 kroner. Flytter vi fem, så giver det en million.

Penge, som kan bruges bedre. Eksempelvis kunne man ansætte et par ekstra medarbejdere til at tage hånd om kommunens ældre.

Sker det, så får både de fem, som er sluppet fri af offentlig forsørgelse, og de nyansatte i ældreplejen og kommunens ældre en bedre hverdag. Uden at det koster mere. Win-win-win.

Man kan også sige det på en anden måde: Når de nu er her, så skal de også arbejde!

Så kære venner: Når I skal møde vælgerne til november, så skal de kende Venstre som det parti, som kæmper for, at færre skal forsørges, og at flere arbejder for velfærden.

Sådan kan vi få råd til at gøre et godt sundhedsvæsen endnu bedre. Så der altid er råd til ny medicin og de bedste behandlinger. De ting, som kan give syge håb, når der næsten kun er fortvivlelse tilbage.

Sådan kan vi øge trygheden i hele Danmark. Så man kan færdes trygt på gader og stræder hele døgnet. Så vore unge mennesker ubekymrede kan more sig i nattelivet. Og så færre oplever det overgreb, det er at komme hjem til en bolig, der har været udsat for indbrud.

Sådan kan vi gøre en god folkeskole endnu bedre. Så vi målrettet kan få de elever med, som i dag har det sværest. Så alle børn får et ordentligt afsæt i livet med de helt fundamentale kundskaber – at kunne læse, skrive, regne. Uden dem kommer man ingen vegne i dag.

Sådan kan vi få en ældrepleje, hvor den ældre ikke er et personnummer, men et menneske. Ikke kun har en fortid, men også en fremtid. Selvom man måske har mere af det første end det sidste.

De ting, som betyder noget for mennesker. Det nære.

Det er også de nære ting, som kommer i centrum i de kommende måneder. På Christiansborg, men ikke mindst i landets regioner og kommuner.

Valget den 21. november handler først og fremmest om lokal politik. Og jeg ved, at mange forskellige ting fylder rundt om. Og det er ikke altid lige let at forudse, hvad det er. Der er ikke to kommuner eller regioner, der er ens.

Men i bund og grund handler valget om det samme alle steder. Om tillid. Hvem stoler man på til at tilrettelægge hverdagen, der hvor man selv bor og lever?

I er til at stole på. Jeres vælgere stoler på jer. Det oplever jeg igen og igen, når jeg besøger jer alle rundt omkring i landet.

Jens Einer Christensen her i Vejle. Klaus, som jeg var sammen med, da vi åbnede en ny fabrik i Hillerød i sidste uge. Morten på Nordfyn. Jørn i Kolding. Niels-Jørgen i Thisted. Steen i Slagelse. Ulrik i Viborg.

Alle jer andre, som jeg har besøgt i de seneste uger. Og alle jer, som jeg vil besøge fra nu af og frem til valget.

Næsten 1.900 Venstre-kandidater har meldt sig klar til november. Og I skal vide, at jeg stoler på hver eneste af jer. Der er ingen, jeg hellere ville sætte i spidsen for vores fem regioner og 98 kommuner.

I kommuner og regioner viser I hvorfor hver eneste dag. Med det ene bevis efter det andet på, at Venstre tør tænke nyt. Gå ad andre veje. Udfordre vanetænkningen for at få råd til det, det betyder mest.

En ordentlig start på livet for vores børn. Og faglighed i folkeskolen, så vores små nye medborgere får det bedste afsæt til resten af livet.

En værdig ældrepleje for dem, der har været med til at bygge vores land.

Et godt sundhedsvæsen, der har tid og overskud, hvis man bliver kastet ud, hvor man ikke kan bunde på grund af sygdom.

At man kan gå trygt på gaden, fordi der er ordentligt fat i kraven på den unge, der er på vej ud, hvor han ikke kan bunde.

Og at hans storebror i øvrigt er kommet i arbejde, fordi han ikke bare kunne få lov at gå og gøre, som han ville, mens han var på kontanthjælp. Men blev sat til at bestille noget.

Det er jer, der gør en forskel. Og jeg glæder mig til at kæmpe sammen med jer. I gråt sja og slud, som det næsten altid er i november. Men selv på en gråvejrsdag skinner solen over Danmark.

Tak for ordet. Rigtigt godt landsmøde. Og rigtig god valgkamp!

Kilde

Ukendt

Tags

Politisk tale, Venstre

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/statsminister-lars-loekke-rasmussens-landsmoedetale-2017>